

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.230 van 23 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Mamfe Manyu op 3 juni 1978.

*Op 9 november 2001 diende u een **eerste asielaanvraag** in, waarin op 6 maart 2002 het Commissariaat-generaal oordeelde dat verder onderzoek noodzakelijk was. Op 13 februari 2004 werd er echter een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen door de Commissaris-generaal, daar u in gebreke bleef bij een vraag tot het geven van informatie en u bovendien niet inging op de uitnodiging tot een interview ten gronde dat voorzien was op 28 januari 2004. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.*

*Op 29 februari 2008 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U lichtte de vervolgingsfeiten toe die u destijds aanzetten om uw land van oorsprong verlaten. U verklaarde dat u op 31 maart 1997 in een restaurant zat en discussieerde met enkele vrienden over het feit dat er op 27 maart 1997 overheidsgebouwen platgebrand werden in Kameroen. De regering beschuldigde de SCNC (Southern Cameroons National Council) ervan achter de aanslagen te zitten. U was lid van de SCNC. Omdat de politie - die toevallig passeerde - wist wie er lid was van de SCNC en omdat ze jullie waarschijnlijk ook hoorden praten, werd u gearresteerd en*

naar de gendarmerie van 'Buea Road' gebracht. Na ongeveer 4 maanden opsluiting, werd u ziek en liet men u vrij nadat uw moeder borg betaalde. Op 30 december 1999 kondigde chieft Justice Ebong de onafhankelijkheidsviering van zuidelijk Kameroen af op de radio met chaos en arrestaties als gevolg. In de nasleep hiervan nam u op 15 januari 2000 deel aan een demonstratie in Kumba Town. U werd gearresteerd en naar het politiekantoor van 'Kumba Road' gebracht. In maart (2000) werd u vrijgelaten zonder duidelijke reden. Nog geen maand later werd u een derde keer gearresteerd. U bezocht de nachtclub 'Abima' waar men verschillende mensen arresteerde. Ook u werd gearresteerd en naar 'Kumba Road' genomen. Men arresteerde de mensen, omdat men hoorde dat de SCNC van plan was om zuidelijk Kameroen over te nemen, maar u kon hen er geen informatie over verschaffen. U werd in oktober 2000 – zonder reden – vrijgelaten. Die maand verhuisde u naar Kumbo. Op 1 oktober 2001 werd u voor een vierde keer gearresteerd. Op 1 oktober viert men immers over heel Kameroen de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen en tijdens de demonstratie op 1 oktober 2001 werd u – samen met anderen – gearresteerd en naar het politiekantoor 'Tobin' gebracht. Op 29 oktober 2001 werd u naar de gevangenis 'Bafoussam' overgebracht. Tijdens de overbrenging was er een demonstratie in de buurt van de Commercial Avenue te Bamenda. De agenten die uw transport verzorgden, poogden de demonstranten in te tomen en u maakte hiervan gebruik om weg te lopen. U belde bij twee huizen aan en daar maakte men uw boeien los en gaf men u geld om tot bij uw oom in Douala te vluchten. Op 5 november (2001) ontmoette u (J.) die u een paspoort gaf, waar u overigens nooit in keek. U verliet samen met (J.) Kameroen per vliegtuig en u kwam op 6 november (2001) toe in België waar u op 9 november 2001 een eerste asielaanvraag deed.

U stelde verder sinds december 2006 een relatie met **(E.M.E.) (O.V. nr. 6.338.952 – C.G. nr. 08/16082)** te hebben, die u voor het eerst ontmoette in 2006 in België. (E.M.E.) werd geboren op 10 februari 1979 te Lobe en heeft eveneens de Kameroense nationaliteit. U hebt twee kinderen met haar, namelijk een zoon (N.J.A.E.), die op 22 augustus 2007 in Gent werd geboren en een dochter (N.S.O.), die op 29 juli 2008 werd geboren in Gent. U diende een tweede asielaanvraag in, omdat u na de geboorte van uw zoon (J.) aan zijn scholing dacht en dat u daarom legaal in België moest zijn. U kon niet naar Kameroen terug, vermits uw problemen opnieuw zouden beginnen en uw oom werd gedood omdat zijn ideeën tegen de Kameroense overheid waren én hij u hielp ontsnappen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u ook nog volgende documenten neer, een Kameroense identiteitskaart, een geboorteakte van uw zoon (N.J.A.E.), een geboorteakte van uw dochter (N.S.O.) en een kopie van het paspoort mét visum van uw partner – en moeder van uw twee kinderen – (E.M.E.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag een gebrek aan belangstelling heeft betoond voor de door u ingezette asielprocedure.

U verklaarde dat u bij uw **eerste asielaanvraag** naliel om u aan te bieden voor het door het CGVS geplande gehoor ten gronde op 28 januari 2004 omdat u angst had dat u tijdens het interview bij het CGVS opgepakt en teruggezonden zou worden naar Kameroen (gehoor CGVS, p.5-6). Op de vraag waarom u ook niet reageerde op de vragenlijst van het CGVS die u in 2002 ontving, gaf u opnieuw aan dat angst had om opgepakt en teruggezonden zou worden naar Kameroen (gehoor CGVS, p.6). Evenmin ging u in beroep tegen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling die op 13 februari 2004 werd genomen, omdat u angst had (gehoor CGVS, p.6). Dit getuigt niet van een interesse in de procedure die door u werd opgestart. Bovendien is de angst voor een arrestatie en repatriëring naar Kameroen door de Belgische autoriteiten nog vóór de afronding van uw asielprocedure onverenigbaar met de vaststelling dat u zich –door het louter indienen van een asielaanvraag- vrijwillig onder de bescherming van de Belgische autoriteiten heeft geplaatst. Van iemand die terecht een 'vrees voor vervolging' of een 'risico op het lijden van ernstige schade' inroept en in dit verband kiest voor de bescherming van de Belgische autoriteiten zou men trouwens mogen

veronderstellen dat hij de volledige procedure zou doorlopen en het eindresultaat zou afwachten. De vaststelling dat u zich vóór het eindresultaat heeft onttrokken aan de procedure roept dan ook vragen af bij de waarachtigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten (arrestaties en detenties) in Kameroen, die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde en die ook aan bod kwamen tijdens uw tweede asielaanvraag, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde aanvankelijk dat er op 27 maart 1997 overheidsgebouwen platgebrand werden in Kameroen en dat vele personen hierbij werden gearresteerd, dat u – als lid van de SCNC – met anderen een demonstratie te Kumba hield voor hun vrijlating en dat u toen gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.7). Later corrigeerde u bovenstaande verklaring en gaf u aan dat u op 31 maart 1997 in een restaurant met twee vrienden discussieerde over de brandstichting van 27 maart 1997 en dat u toen werd gearresteerd en naar de gendarmerie van 'Buea Road' gebracht (gehoor CGVS, p.7). Het feit dat u zich dermate vergist over de plaats en de omstandigheden van uw arrestatie, maakt het niet geloofwaardig dat u daadwerkelijk gearresteerd werd op 31 maart 1997. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u in uw tweede versie van bovenstaande arrestatie eerst sprak van te discussiëren met **twee vrienden**, terwijl u later de namen van deze twee personen niet kon geven, omdat u ze **toevallig ontmoette**. U gaf ook aan dat u gearresteerd werd **omdat ze weten wie lid van de SCNC is**, maar later gaf u aan dat u niet wist waarom u gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.7-8). Bovenstaande vergissingen en onwetendheden doen sterk vermoeden dat uw verklaringen betreffende uw eerste arrestatie bedrieglijk zijn.

Betreffende u tweede arrestatie en opsluiting (van januari tot maart 2000) en uw derde arrestatie en opsluiting (van een maand na uw vorige vrijlating in maart 2000 tot oktober 2000) verklaarde u dat u tweemaal werd vrijgelaten zonder dat een reden werd opgegeven (gehoor CGVS, p.9). U gaf bovendien aan dat uw ondervragers na het stellen van enkele vragen doorhadden dat u hen geen informatie kon geven (gehoor CGVS, p.9). De respectievelijke vaststellingen dat u na uw vrijlating in oktober 2000 niet het besluit nam om het land te verlaten, maar dat u naar Kumbo verhuisde, omdat Kumbo goed was om zaken te doen en er een grote aanhang van de SCNC leeft, dat u ook daadwerkelijk een handel startte in Kumbo en u gewoon – en zonder problemen – in het openbaar leefde (gehoor CGVS, p.10), tonen aan dat u in die periode van oktober 2000 tot een jaar later geen vrees voor vervolging had ten aanzien van de Kameroense autoriteiten en dat de Kameroense autoriteiten ook niet op zoek waren naar u.

Betreffende uw vierde arrestatie verklaarde u aanvankelijk dat u op **31 oktober 2001** gearresteerd werd, op de dag dat de Engelstalige Kameroeners de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen vierden. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of deze demonstratie wel degelijk op **31 oktober 2001** plaatsvond, bevestigde u de datum en gaf u aan dat u dan gearresteerd werd en een zekere '(T.)' en zijn vader 'papa (T.)' doodgeschoten werden (gehoor CGVS, p.10). Later gaf u echter aan dat '(T.)' de enige persoon was die u zag sterven en dat zijn vader **gewond** was (gehoor CGVS, p.11). U verklaarde dat op 31 oktober 2001 iedereen verzamelde voor het kantoor van de DO (Divisional Officer), maar u kunt zijn naam niet geven (gehoor CGVS, p.10-11). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wanneer u weer vrij was, verklaarde u dat u op **31 oktober** (2001) gearresteerd werd en dat u op **29 november** (2001) naar Bafoussam getransfereerd werd (gehoor CGVS, p.12). Later wijzigde u deze versie en verklaarde u dat u op **31 oktober** (2001) gearresteerd werd en u op **29 oktober** (2001) naar Bafoussam getransfereerd werd (gehoor CGVS, p.13). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat beide data niet compatibel zijn, keerde u opnieuw terug naar uw eerste versie van de feiten, namelijk dat u op **29 november** (2001) naar Bafoussam getransfereerd werd (gehoor CGVS, p.13). Nog later wijzigde u opnieuw bovenstaande feiten en verklaarde u dat men op **1 oktober** de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen viert en dat u tijdens de demonstratie op 1 oktober 2001 werd gearresteerd en dat u op **29 oktober** (2001) naar Bafoussam getransfereerd werd (gehoor CGVS, p.14). U gaf aan dat 31 oktober niets te maken had met uw problemen en dat het kwam omdat u de dag vergat wanneer u in België toekwam (gehoor CGVS, p.14-15). Als verantwoording voor uw verwarrende verklaringen gaf u aan dat de feiten lang geleden gebeurden en dat u zich daarom vergiste met de data (gehoor CGVS, p.15). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u –die beweerde sinds 1996 lid te zijn van de SCNC (zie eerste asielaanvraag gehoor Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22 november 2001 – pt. 42)- aanvankelijk ten onrechte verklaarde dat de SCNC de

onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen op 31 oktober 2001 vierde, terwijl de SCNC de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen jaarlijks steeds herdenkt op 1 oktober (zie informatie in het administratief dossier). Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u destijds uw land verlaten heeft uit 'vrees voor vervolging' voor de Kameroense autoriteiten omwille van uw SCNC-betrokkenheid, vermits u onsamenhangende en weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw opeenvolgende arrestaties en opsluitingen.

Voor wat betreft de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde, kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Kameroen opgepakt zal worden zodra men uw naam ziet, omdat u het land verliet (gehoor CGVS, p.14). Toen u werd gevraagd waarom men u zou willen arresteren, aangezien de feiten zich reeds lang geleden voordeden, gaf u aan dat de strijd van de SCNC nog niet voorbij is en dat u niet zou kunnen verbergen dat u 'voor de SCNC bent', in tegendeel (gehoor CGVS, p.14). Hierboven werd reeds opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u destijds uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' door de Kameroense autoriteiten omwille van uw SCNC-betrokkenheid. Voor wat uw activiteiten voor de SCNC in België betreft kan worden opgemerkt dat u verklaarde sinds uw verblijf in België vanaf 6 november 2001 slechts één keer contact te hebben gezocht met de tak van de SCNC in Antwerpen. U verklaarde dat er **misschien** een tak van de SCNC bestaat in Brussel en dat u **misschien** een tak van de SCNC gaat oprichten in Gent in de toekomst (gehoor CGVS, p.13). Deze 'contacten' met en 'projecten' voor de SCNC in België wegen onvoldoende zwaar om te veronderstellen dat zij bij de Kameroense autoriteiten bekend zouden zijn en dat deze bij uw eventuele terugkeer naar Kameroen een grond voor vervolging zouden vormen. Uw bewering dat u bij terugkeer naar Kameroen nog meer bij de SCNC betrokken wil zijn dan vroeger (gehoor CGVS, p. 14) kan bezwaarlijk weerhouden worden omdat het hier gaat om plannen in de toekomst waarvan geenszins vaststaat dat deze ook zullen worden gerealiseerd, laat staan dat u hierom zal worden vervolgd.

Betreffende het overlijden van uw oom in Douala kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. U verklaarde dat u via een vriend (E.) te weten kwam dat uw oom te Douala in 2003 op straat dood aangetroffen werd (gehoor CGVS, p.4). U weet echter niet precies wanneer in 2003 dit was (gehoor CGVS, p.4). U verklaarde verder dat uw oom een agent was en dat hij gedood werd omwille van zijn ideeën tegen de overheid. U **dacht** dat uw oom gedood werd, omdat hij u hielp om het land te verlaten (gehoor CGVS, p.5). U toonde echter niet aan dat uw oom daadwerkelijk vermoord werd, laat staan waarom dit gebeurd zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Voor wat de door u voorgelegde documenten betreft kunnen volgende overwegingen worden gemaakt. De door u neergelegde identiteitskaart toont uw identiteit aan, waar door het Commissariaat-generaal niet aan wordt getwijfeld. De geboorteaktes van (N.J.A.E.) en (N.S.O.) tonen aan dat u daadwerkelijk de vader bent van deze kinderen en dat de moeder van uw kinderen, (E.M.E.) (O.V. nr. 6.338.952 – C.G. nr. 08/16082), uw partner is, waar door het Commissariaat-generaal niet aan wordt getwijfeld. Het paspoort met visum van uw vriendin (E.M.E.) toont aan dat ze op legale wijze Kameroen verliet, waar door het Commissariaat-generaal niet aan wordt getwijfeld. U legde geen reisdocumenten voor waaruit uw ware reisweg zou kunnen blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.1.1. In een eerste middel roept verzoeker een schending in *“van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing samengelezen met artikel 48 van de Vreemdelingenwet”*, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij stelt dat de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in voormelde wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijke en afdoende motivering vereisen. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting over vervolging, de band met de vluchtelingenconventie en de bewijslast.

Hij toetst zijn verklaringen aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48 en verder van de voormelde wet van 15 december 1980 en betoogt dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken dat hij voldoende redenen had en heeft om te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt dat hij zijn land heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en dat hij de bescherming van zijn nationale overheden niet kan inroepen, daar deze zelf verantwoordelijk zijn voor de vervolging.

Met betrekking tot zijn afwezigheid op het interview tijdens zijn eerste asielaanvraag, stelt verzoeker dat hij deze asielaanvraag niet kon afwerken daar hij niet langer verbleef op zijn aangegeven adres. Het betreft hier een administratief falen van verzoeker doch dit betekent niet dat de elementen die hij aangaf tijdens eerdere interviews van elke geloofwaardigheid zijn ontdaan. Verzoeker stelt dat hij niet trachtte de overheid te ontvluchten of de illegaliteit in te duiken, doch niet de behoefte of noodzaak had zich te informeren over het verloop van zijn procedure. Hij zou niet veel hebben geweten van het verloop van de procedure en deze hebben ondergaan. Tevens wist hij dat procedures verschillende jaren konden aanslepen en stelde hij zich geen echte vragen.

Aangaande zijn eerste arrestatie heeft verzoeker zich vergist maar kon hij zich onmiddellijk herstellen.

Met betrekking tot het woord ‘vrienden’ doet hij gelden dat de mensen in Kameroen, in tegenstelling tot in België nog met elkaar spreken en dat het dan ook niet echt vrienden waren, maar ‘mensen uit de buurt’.

Verzoeker voert aan dat er een discussie gaande was net voor zijn arrestatie en dat de politie dit hoorde, zodat zij wisten dat hij lid was en werd opgepakt. Hij zou natuurlijk hebben geweten dat hij werd opgepakt omdat hij lid was van de SCNC, maar wist de precieze juridische reden niet. Er zou dan ook enkel verwarring zijn bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS).

Betreffende de tweede en derde arrestatie neemt verzoeker er akte van dat de feiten niet worden betwist. De reden van de verhuis naar Kumbo was dat hij wist dat hij bij het minste dat er gebeurde zou worden opgepakt. Door te verhuizen wist hij dat dit element weg zou vallen. Verzoeker veranderde zijn overtuiging niet. Hij stelt dat het CGVS verwijst naar pagina negen van het gehoorverslag, doch dat de informatie daar niet terug te vinden is, zodat de motivering geen steun vindt in het administratief dossier en op de vermelde plaats.

Wat betreft zijn vierde arrestatie, zou er sprake zijn van een ernstige communicatiefout. Hij was in de war op het ogenblik van de vraag en zou door de ondervrager in die richting zijn gestuurd, door het onderbreken van antwoorden, andere vragen te stellen en specifiek kort opeenvolgend op data te wijzen. De feiten hadden meer dan tien jaar geleden plaats en het is niet eenvoudig de juiste data te onthouden. Verzoeker stelt dat hij heeft gepoogd erop te wijzen dat hij in de war was en het wou aanpassen, doch dit werd door de ondervrager niet

in rekening gebracht. Het maken van fouten is menselijk. Hij heeft zich gecorrigeerd en dan coherente antwoorden gegeven die overeenkomen met de werkelijkheid. Verzoeker verwijst tevens naar de stresserende en afmattende situatie van het gehoor.

Verzoeker verwijst naar een aantal nieuwe elementen. De dood van zijn oom werd hem meegedeeld door een derde, zodat dit enkel zo kan worden verteld aan het CGVS. Hij weet de reden van diens dood niet en weet evenmin waarom of door wie hij werd vermoord. Verzoeker houdt voor dat hij wel kan vermoeden dat het iets te maken had met zijn ideeën of met de hulp die hij aan verzoeker bood.

Hij stelt contact te hebben opgenomen met de SCNC maar stelt dat het natuurlijk zo is dat de gedrevenheid om zich aan te sluiten door zijn vlucht en illegale status werden geremd. Uit het zicht, uit het hart, is hier van toepassing.

3.1.2. In een tweede middel roept verzoeker een schending in van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Hij verklaart dat er een reëel risico is dat hij in geval van terugkeer opnieuw zal worden aangepakt, opgepakt en geïsoleerd door de overheden omwille van zijn verbondenheid met de SCNC.

3.1.3. In een derde middel roept verzoeker een schending in van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het EVRM.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra). Aangezien de drie voormelde middelen onderling verweven zijn daar zij de vluchtelingenstatus betreffen worden deze middelen samen behandeld.

Artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat alleen Belgen Minister kunnen zijn. De Raad ziet niet in op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou kunnen zijn.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (zie sub 4.2; cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daargelaten dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS, 12 september 2001, nr. 98.827.), dient te worden opgemerkt dat verzoeker, blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift, in wezen de schending aanvoert van de motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zijn land heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging ingevolge zijn homoseksuele geaardheid wordt opgemerkt dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier en door verzoeker ter terechtzitting dan ook terecht wordt afgedaan als een materiële misslag.

De bestreden beslissing oordeelt met recht dat van iemand die terecht een vrees voor vervolging inroept en in dit verband kiest voor de bescherming van de Belgische autoriteiten redelijkerwijze kan verwachten dat hij de volledige procedure zou doorlopen en het eindresultaat zou afwachten. Dat verzoeker niettemin naliet te reageren op de vragenlijst van het CGVS die hij ontving in 2002 en tevens naliet zich aan te bieden voor het gehoor bij het CGVS in 2004, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor de opgestarte procedure. Verzoekers verklaringen ter zake zijn geenszins afdoende. De bestreden beslissing oordeelde met reden dat zijn bewering als zou dit nalaten zijn ingegeven door de angst te worden gearresteerd en gerepatrieerd niet kan worden aanvaard daar deze niet kan worden verenigd met de vaststelling dat hij zich door het indienen van een asielaanvraag vrijwillig onder de bescherming van deze autoriteiten heeft geplaatst. Bovendien geeft verzoeker in het verzoekschrift een andere reden op voor zijn nalatigheid, met name dat hij niet langer op zijn aangegeven adres verbleef. Het feit dat hij zou hebben nagelaten zijn adreswijziging door te geven aan het CGVS getuigt eveneens van desinteresse voor zijn asielaanvraag.

Ook verzoekers verklaringen getuigen in belangrijke mate van desinteresse voor de door hem opgestarte asielprocedure. Zo verklaarde hij bij het CGVS: *“Toen ik voor 2^e interview kwam, dacht ik dat er niets uit zou komen. Was niet gefocust. Dacht aan thuis, mijn oom,... was niet belangrijk voor me die documenten. Niet naar Kameroen was belangrijkste”*. Hij stelde tevens: *“Daar zagen ze dat ik positieve beslissing had. Maar was niet belangrijk”* (administratief dossier, stuk 6, p.6). In het verzoekschrift geeft hij aan dat hij niet de behoefte of de noodzaak had om zich te informeren over het verloop van zijn procedures.

De voormelde vaststellingen doen manifest afbreuk aan de waarachtigheid en de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft verzoekers tweede asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat de ernst hiervan wordt ondergraven doordat verzoeker slechts vier jaar na de beslissing van 13 februari 2004 tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, op 29 februari 2008 een tweede asielaanvraag heeft ingediend (administratief dossier, stuk 13). Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij niet zozeer omwille van zijn beweerde problemen asiel aanvraag, doch wel ten gevolge van de geboorte van J. Zo verklaarde hij: *“Hier wonen illegaal was ok voor me. Terugkeer onmogelijk. Maar bij geboorte dacht ik aan z'n scholing etc. Moet officieel zijn”* (administratief dossier, stuk 6, p.5). Het voorgaande doet verder afbreuk aan de waarachtigheid en ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Verzoeker brengt geen documenten bij om zijn beweerde reisweg per vliegtuig te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Hij brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent zijn lidmaatschap van de SCNC, noch omtrent de vervolgingsfeiten die hij zou hebben ondergaan.

Wat betreft verzoekers eerste drie arrestaties wordt vastgesteld dat hij bij zijn eerste arrestatie werd vrijgelaten nadat zijn moeder de borg had betaald en hij ook na zijn tweede en derde arrestatie zonder meer werd vrijgelaten. Hij gaf tevens aan dat ze na enkele vragen al doorhadden dat hij geen informatie kon geven (administratief dossier, stuk 6, p.8-9). Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van deze arrestaties, stelt de bestreden beslissing met recht dat verzoeker hierna het land niet verliet, doch naar Kumbo verhuisde, alwaar het goed was om zaken te doen, een grote aanhang van de SCNC leeft en hij een handel startte. Verzoeker leefde er zonder problemen in het openbaar, zodat hij van oktober 2000 tot een jaar later geen vrees had voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten en niet kan worden aangenomen dat deze autoriteiten naar hem op zoek waren.

Aangaande de vierde arrestatie dient te worden opgemerkt dat de wijze waarop een verhoor wordt geleid op zich geen verklaring biedt voor de gedane vaststellingen, noch voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen of het gewoonweg niet vermelden van belangrijke incidenten die aanleiding gaven tot de vlucht uit het land van herkomst (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 24 maart 2004, nr. 129.658). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied.

Aan verzoeker werd op algemene wijze gevraagd naar zijn arrestatie in Kumbo, waarop hij aangaf dat deze plaatsvond op 31 oktober 2001 en hier zelf spontaan preciseerde dat dit de dag was waarop de Engelstaligen de onafhankelijkheid vierden. Wanneer hem nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of de demonstratie wel degelijk plaatsvond op 31 oktober 2001 bevestigde verzoeker dit en gaf hij aan dat T. en diens vader werden *doodgeschoten* (administratief dossier, stuk 6, p.10). De bestreden beslissing stelt met recht dat deze verklaringen niet kunnen worden gerijmd met zijn latere verklaring dat T. de enige persoon was die hij zag sterven en diens vader *gewond* was, doch niet zou zijn gestorven (ibid., p.11).

Gevraagd wanneer hij vrij kwam, antwoordde verzoeker aanvankelijk dat hij werd gearresteerd op 31 oktober 2001 en op 29 november 2001 werd overgeplaatst. Later wijzigde hij zijn verklaringen en stelde hij dat hij werd gearresteerd op 31 oktober 2001 en overgeplaatst op 29 oktober 2001. Wanneer hij erop werd gewezen dat dit niet kan, bevestigde hij zijn eerste versie van de feiten, namelijk dat hij werd overgeplaatst op 29 november 2001. Even verder wijzigde hij nogmaals zijn verklaringen en gaf hij aan te zijn gearresteerd op 1 oktober 2001 en te zijn overgeplaatst op 29 oktober 2001.

Het tijdsverloop tussen de feiten en het gehoor, noch het feit dat dit 'stresserend of afmattend' was, kunnen worden aanvaard als afdoende verklaring. Van bepalende gebeurtenissen in het leven kan immers worden verwacht dat deze in het geheugen zijn gegrift, zodat verzoeker hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen. Bovendien stelt de bestreden beslissing met reden dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoeker, die beweerde lid te zijn van de SCNC sedert 1996, aanvankelijk ten onrechte verklaarde dat de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen wordt gevierd op 31 oktober.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het vertrekpunt van de demonstratie en het aantal doden dat hierbij zou zijn gevallen. Tijdens zijn eerste asielprocedure verklaarde hij dat de demonstratie startte voor het huis van de voorzitter, Steven Nkongso en dat er in totaal bij deze demonstratie drie mensen omkwamen, meerbepaald zijn vriend T., Pa B.L. en A.B. (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 7), terwijl hij in onderhavige procedure aangaf dat de demonstratie startte voor het DO-office, waarbij hij diens naam overigens niet kon geven, dat hij geen weet had van mensen die stierven buiten T. en dat T. de enige was die hij zag sterven die dag (administratief dossier, stuk 6, p.11-12).

De voormelde vaststellingen ondergraven volledig verzoekers geloofwaardigheid omtrent zijn vierde arrestatie, dewelke de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vlucht.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vierde arrestatie, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortvloeien.

Wat betreft de nieuwe gegevens waarop verzoeker zich beroept, meerbepaald de dood van zijn oom en het feit dat hij noch steeds zou worden gezocht volgens zijn moeder, dient te worden opgemerkt dat hij hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt. Verzoeker legde tevens uitermate vage verklaringen af aangezien hij niet kon aangeven hoe zijn oom stierf, noch wanneer deze zou zijn overleden (administratief dossier, stuk 6, p.4). In het verzoekschrift stelt hij bovendien dat hij niet weet wat de redenen van de dood van zijn oom zijn en waarom of door wie hij werd vermoord, zodat niet kan worden aangenomen dat, indien zijn oom zou zijn overleden, diens dood iets te maken zou hebben met verzoekers beweerde en ongeloofwaardige geachte problemen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker dat zijn moeder hem zegt dat de politie vaak langskomt om hem te zoeken, doch dat zij niets meer met hem te maken wil hebben (administratief dossier, stuk 12, nr.36). Ook in het verzoekschrift beweert hij nog steeds te worden gezocht. Deze beweringen kunnen niet worden gerijmd met verzoekers verklaringen bij het CGVS, alwaar hij uitdrukkelijk aangaf dat hij sedert 2001 geen contact meer heeft gehad met Kameroen (administratief dossier, stuk 6, p.3), hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing stelt met recht dat verzoekers beperkte activiteiten voor de SCNC in België onvoldoende zijn om te kunnen veronderstellen dat zij bij de Kameroense autoriteiten bekend zouden zijn. Verzoekers bewering dat hij bij een terugkeer naar Kameroen nog meer bij de SCNC betrokken wil zijn, kan, mede gelet op het feit dat hij in België blijkens het verzoekschrift geen gedrevenheid heeft om zich aan te sluiten bij de SCNC, bezwaarlijk

worden aanvaard daar het gaat om plannen in de toekomst waarvan geenszins vaststaat dat deze ook zullen worden gerealiseerd, noch dat hij hierdoor zou worden vervolgd.

Ingevolge het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de Kameroense autoriteiten, noch aan het feit dat hij actueel in de negatieve belangstelling zou staan van deze autoriteiten. In acht genomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen, is zijn toetsing van zijn relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet dienstig.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Daargelaten dat artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig kan worden ingeroepen aangezien de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930), kan verzoeker zich hoe dan ook niet op dit artikel beroepen aangezien hij, het voorgaande in acht genomen, niet kan worden gezien als zijnde een vluchteling.

De eerste drie middelen zijn ongegrond.

4.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Hij verwijst integraal naar zijn hoger uiteengezette argumenten en verwijst tevens naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat de situatie mogelijks onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht van verdediging en de motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2 bepaalde.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielaanvraag, kan de subsidiaire bescherming hem, gelet op het hieromtrent sub 3.2 bepaalde, niet worden toegekend.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het uiten van de vage en algemene bewering dat de situatie ‘mogelijks onveilig is’, hetgeen zou blijken uit een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken dat echter werd opgesteld ten behoeve van reislustige Belgen. Hij werkt dit echter niet in concreto uit en brengt evenmin enige informatie bij om zijn verklaringen te ondersteunen.

Gelet op het voormelde zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

